

Cuprins

<i>Suferința ca opțiune (Prefață)</i>	5
Capitolul 1 – 5 august 2005	
Insula Kauai, Hawaii	9
Capitolul 2 – 14 august 2005	
Insula Kauai, Hawaii	37
Capitolul 3 – 1 septembrie 2005	
Insula Kauai, Hawaii	67
Capitolul 4 – 19 septembrie 2005	
Tokyo	95
Capitolul 5 – 3 noiembrie 2005	
Cambridge, Massachusetts	121
Capitolul 6 – 23 iunie 1996	
Lacul Saroma, Hokkaidō	141
Capitolul 7 – 30 octombrie 2005	
Cambridge, Massachusetts	165
Capitolul 8 – 26 august 2006	
Un orașel de coastă din Kanagawa	183
Capitolul 9 – 1 octombrie 2006	
Orașul Murakami, prefectura Niigata	203
<i>Pe drumurile lumii (Postfață)</i>	231

Soarele urcă tot mai mult pe cer. E foarte complicat să alergi prin Atena. De la stadion și până la intrarea pe drumul care duce la Marathon sunt vreo cinci kilometri, dar e plin de semafoare, care îți dau ritmul peste cap. Mașinile parcate ilegal și lucrările de construcție blochează des drumul și atunci trebuie să ies pe carosabil, lucru periculos din cauza mașinilor care gonesc nebunește prin oraș la primele ore ale dimineții.

Când intru pe șoseaua către Marathon, soarele începe să se arate și toate luminile orașului se sting. Se apropia ora la care soarele de vară pune stăpânire pe suprafața pământului. În stațiile de autobuz încep să apară oameni. Grecii au obiceiul să doarmă după-amiaza, drept pentru care pleacă devreme la serviciu. Toți mă urmăresc cu priviri mirate. Probabil nu li se întâmplă des să vadă un asiatic alergând prin oraș înainte de revărsatul zorilor. În Atena nici jogging nu face multă lume.

Până la kilometrul 12 alerg pe o pantă care urcă lin. Nu bate deloc vântul. După vreo șase kilometri îmi scot tricoul și rămân la bustul gol. De obicei alerg dezbrăcat și mă simt revigorat

când scap de tricou (deși mai apoi sufăr cumplit de pe urma arsurilor).

Ajuns în capătul pantei, simt că în sfârșit am reușit să scap de oraș. E momentul în care pot să răsufli ușurat, dar în același timp aici trotuarul dispare cu totul și în locul lui apare un acostament îngust, demarcat doar printr-o linie albă. Începe ora de vârf pentru navetiști și traficul se întetește. Autobuze și camioane de mare tonaj vâjâie pe lângă mine cu 80 km/h. „Bulevardul Marathonului“ e un nume cu o rezonanță aparte, dar de fapt nu este decât un drum de navetă obișnuit.

Aici îmi iese în cale primul hoit de câine. Un dulău roșcat, care nu pare să aibă răni externe. E pur și simplu întins pe jos în mijlocul drumului. Un câine vagabond, mai mult ca sigur lovit în timpul nopții de o mașină care gonea cu viteză. Pare cald încă și din cauza asta nici nu arată mort. Parcă ar dormi profund. Șoferii din camioanele care trec pe lângă el nu aruncă nici o privire leșului.

Puțin mai încolo văd o pisică strivită de roți. Un stârv deja uscat, complet aplatizat, ca o bucată deformată de pizza. Probabil că zace acolo de ceva vreme.

Cam așa arată drumul.

Încep să mă întreb serios de ce, după ce am bătut atâta cale din Tokyo până în țara asta frumoasă,

m-am apucat eu să alerg de bunăvoie pe drumul ăsta industrial, plin de pericole și astfel de priveliști dezolante. Nu puteam să gădesc altceva mai bun de făcut? La final, numărul total de animale care și-au pierdut tragic viața în această zi, pe bulevardul Marathonului, este de trei câini și unsprezece pisici. Un calcul care m-a deprimat cumplit.

Alerg mai departe. Soarele se arată în întregime în fața mea și urcă pe cer cu o viteză incredibilă. Mi-e o sete cruntă. Nici nu apuc să transpir. Aerul este extrem de uscat, iar transpirația mi se evaporă instantaneu de pe piele, lăsând în urmă doar niște dâre albe de sare. Expresia „broboane de sudoare“ nici nu se aplică aici, pentru că transpirația mi se usucă înainte să apuce să formeze broboane. Toată pielea mă înțeapă de la sare. Când îmi umezesc buzele, simt gust de sos de anșoa. Mă gândesc ce bună ar fi o bere rece ca gheața. În lipsă de bere, mă opresc din cinci în cinci kilometri și beau apă de la mașina care mă însoțește. N-am mai băut niciodată atâta apă în timpul unei alergări.

Însă nu mă simt rău. Încă mai am suficientă energie. Reușesc să mențin un ritm numai bun, punând la bătaie cam 70% din forțe. Întâlnesc pe rând porțiuni care urcă și coboară lin. Alerg în direcția mării și coborâșurile sunt o idee mai numeroase. Odată ieșit din centrul și periferia orașului, peisajul devine rural. Pe parcurs trec printr-un

sătuc, Nea Makri, unde bătrânii stau la mese în fața cafenelelor și-și beau cafeaua de dimineață din niște cești mici. Mă urmăresc cu privirea în tăcere, de parcă ar asista la un simplu cadru de pe scena istoriei.

După 27 de kilometri trec de o culme și văd în zare dealurile din Marathon. Socotesc că am parcurs cam două treimi din traseu. Îmi fac niște calcule în gând și apreciez că aș putea să termin cam în trei ore și jumătate. Însă lucrurile nu decurg așa frumos. După kilometrul 30 începe să bată vântul din față, dinspre mare, și se întetește pe măsură ce mă apropiu de Marathon. E atât de puternic, încât îmi înțepă pielea. O secundă dacă n-aș opune rezistență, m-ar zbura cu totul pe spate. Simt un vag miros de mare. Urmează o pantă care urcă lin. Drumul acesta până la Marathon e drept de parcă ar fi trasat cu o riglă lungă-lungă. Din acest punct începe să mă atace oboseala. Oricâtă apă aș bea, mi se usucă gâtul instantaneu. Tânjesc după o bere rece și bună.

Nu, mai bine las gândul la bere. Ar fi bine să nu mă gândesc nici la soare. Să uit și de vânt. Să uit și de articol. Mă concentrez doar să-mi împing picioarele alternativ în față. Altă problemă urgentă nu există în acest moment.

Trec de 35 de kilometri. Ce vine mai departe, pentru mine e *terra incognita*. De când m-am născut

și până acum nu am alergat niciodată mai mult de 35 de kilometri. În stânga mea se înalță un lanț de munți abrupti și stâncoși. Par sterpi și nefolosiți la nimic. Cine, ce zeități s-au apucat să clădească așa ceva? În dreapta mea se întind plantații de măslini cât vezi cu ochii. Totul pare acoperit cu un strat de praf alb. Simt pe piele vântul care suflă neîncetat dinspre mare. De ce trebuie să bată așa de tare?

Pe la kilometrul 37 nu-mi mai convine nimic. Gata, mi-a ajuns! Nu mai am nici un chef să alerg. E clar, energia mi-a scăzut la zero. Mă simt ca o mașină care merge cu rezervorul gol. Aș bea niște apă, dar dacă m-aș opri acum nu cred că m-aș mai mișca din loc. Mi-e sete, dar nu mai am energie nici cât să beau apă. Încep să mă enervez. Mă enervez pe oile împrăștiate la marginea drumului, care pasc fericite, și pe fotografii care face poze încontinuu din mașină. Mecanismul aparatului face prea mult zgomot. Sunt prea multe oi. E treaba fotografului să facă poze și e treaba oilor să pască iarbă. N-am nici un motiv să-i bombăn. Și totuși mă scot din sărite. De la soare, încep să mă umplu tot de bășici albe. Să vezi ce-o s-o pățesc! Ce naiba e și cu căldura asta?

Trec de 40 de kilometri.

„Curaj, mai sunt doar doi kilometri!“ se aude din mașină vocea veselă a redactorului. „Ușor de

zis!“ îmi vine să i-o retez, dar o gândesc doar, n-o mai spun cu voce tare. Soarele e necruțător. E de-abia nouă dimineața și deja s-a făcut o căldură insuportabilă. Transpirația îmi intră în ochi. Sarea mă înțeapă și o vreme nu mai văd nimic. Îmi vine să mă șterg cu mâna, dar am și fața, și mâinile pline de sare și nu mi-aș provoca decât mai multă usturime în ochi.

Peste iarba înaltă de vară, se vede în depărtare punctul de sosire: monumentul de la intrarea în satul Marathon. La început n-am fost sigur că e într-adevăr punctul de sosire, pentru că mi-a apărut prea brusc în fața ochilor. Sunt fericit să-l văd, desigur, dar mă și enervează bruschetea cu care a apărut. Vreau să storc toată puterea din mine și să sprintez pe ultima sută de metri, dar picioarele nu vor să se miște sub nici o formă. Nici nu mai știu bine cum să mă mișc. Parcă aș avea mușchii așchiați cu o rindea ruginită.

Finiș.

Am ajuns în sfârșit la linia de sosire. Nu am nici o senzație de împlinire. Mă simt doar ușurat că nu mai trebuie să alerg. Mă duc la o benzinărie și îmi răcoresc trupul încins cu puțină apă. Sunt plin de sare din cap până în picioare, un adevărat câmp de sare uman. Bătrânul de la benzinărie, care a aflat ce e cu mine, rupe câteva flori dintr-un ghiveci, face un mic buchet și mi-l întinde. „Bravo